

местибуляра Сергей пристигналитъ презъ време на отсъствието му писма. Така, правъ до масата, още прашенъ отъ пжтя, безъ да смѣни дрехитъ си. Като видѣ жена си, той се усмихна, леко ѝ махна съ ржка, и продължи работата си. Но промѣненото ѝ лице все пакъ му направи впечатление, той я погледна още веднажъ, остави писмата, приближи до нея, бързо я прегърна и цѣлуна.

— Какво има, Целгубо? — попита разтревоженъ. — Да не си била болна?

— Не.

— Мария какъ е? Где е?

— У Еленини. Здрава е.

— Тогава? Какво се е случило? — той кимна съ глава на другитъ да излѣзатъ. — Говори!

Изведнажъ смѣлостта ѝ се стопи. Сякашъ нѣщо заключи устата ѝ. Тя продължи да упорствува, че нищо не се е случило и подъ предлогъ, че ще види да се пригответи по-богатъ обѣдъ въ честъ на завръщането му, излѣзе вънъ. Но не заобиколи кухнитъ, а се върна въ стаята си и почна да се лута отъ стена до стена като безумна. И може би нѣмаше нищо да стане, ако подиръ обѣда, когато следъ като се нахраниха и оттеглиха въ покоитъ си, Калоянъ самъ не бѣше попиталъ:

— Какво прави нашиятъ императоръ? Утре трѣбва да го навестя. Нещастникътъ! Азъ просто го бѣхъ забравилъ... Ти виждала ли си го скоро? Здравъ ли е? Доволенъ ли е? Ехъ, доволенъ! Но поне да не се чувствува съвсемъ изоставенъ и самотенъ... Тия дни очаквамъ пратеници отъ Аспиета. Ако се забавятъ и отложатъ съ два-три дена похода къмъ Филиповградъ, може да устроя единъ ловъ въ честъ на фръзеца Да, да, само да не забравя. Утре трѣбва непременно да го видя, да го разпитамъ отъ какво се нуждае, какъ прекарва... Но какво ти стана, Целгубо? Защо така побледнѣ, зле ли ти е? — изведнажъ той скочи отъ креслото си край прозореца, доближи царицата, улови ржцетъ ѝ. — Ти криешъ нѣщо отъ менъ, Целгубо! Говори!

Куманката се изви като настѣпена змия подъ натиска на якитъ му ржце. Хиляди решения, страхове, съмнения